

LA FÀBRICA DE SOMNIS

Cap a un cinema infantil
que els nostres fills es mereixen

LA CRIFOLLA 24 febrer 2016 - n. 38

La princesa veu al príncep, s'enamoren, es casen i viuen feliços per sempre. Fi.

Ja? I que més? Sortim del cinema i entrem en la realitat. Aquí passa alguna cosa que no quadra: el que veiem no és el que vivim. Que passa després del final feliç? Potser a la princesa no li agrada solament un príncep? Potser el príncep vol tenir fills i la princesa no? Potser a l'haver matat al dolent, el món està una mica avorrit? Quan comencem a preguntar-nos, estem llestos per a alguna cosa més allà.

Perquè veiem pel·lícules i per a què volem que les vegin els nostres fills? Perquè s'entretinguin i estiguin calladets una estoneta? No és gens dolent divertir-se! La pregunta és: amb que ens divertim. Crec que el dibuix animat avui dia està sobrevalorat com a única opció de cinema infantil. Que la pel·lícula sigui animada no vol dir automàticament que és apte per a les nens. Diuen que quan maten a un ésser dibuixat és una altra

cosa que quan maten a una persona. Però fa falta matar perquè els nens se sentin entretinguts? Que volem que treguin de les pel·lícules que veuen: podem voler que es pelin com els superherois, que pensin com les princesetes o que no parin de fer ximpleries absurdes com una esponja groga? Que la majoria de les pel·lícules se semblin en contingut, disseny i final feliç, vol dir que això és el que més ens diverteix o que simplement no coneixem a un gran nombre d'alternatives a les pel·lícules taquilleres?

Crec que els nostres fills es mereixen temes més interessants. Temes que ens ocupen a tots, com: Per què estic aquí? Per què tinc por? Per què uns tenen diners i uns altres no? I crec que els mereixen comptats amb tot el coratge de la imatge real. On cada acció té la seva conseqüència i ningú ens pot dir que algú cau en un barranc i no passa res. On la fantasia i el més allà de les coses poden existir junts amb el món que ens envolta. A la indústria del

cinema l'han denominat "La fàbrica de somnis". I han dit que als del poder els va molt bé si mirem algunes pel·lícules i estem calladets una estoneta. Però crec que fa falta apoderar-nos d'aquests somnis i triar acuradament amb què gastem el nostre temps. Perquè somiar és el primer pas a pensar i pensar és el primer pas a fer. Per això val la pena preguntar-nos: amb què volem que somiïn els nostres fills?

Aquesta és la primera columna d'una sèrie de suggeriments de cinema familiar en la Crifolla. S'entén com una visió personal i no pretén que tots la comparteixin. Vol intrigar als lectors (pares i fills) per conèixer un cinema oblidat, desconegut i poc publicat. Vol convidar a veure cinema en família, a gaudir de les pel·lícules en bona companyia i a dialogar sobre el que s'ha vist. Per anar cada vegada més cap a un cinema infantil sense violència, en igualtat de gènere i amb temes que realment generin curiositat als nostres fills i filles.

Suggeriment numero 1:

Tic Tac

Direcció: Rosa Verges

País d'origen: Catalunya, Espanya 1997

Idioma: català (original) i castellà (doblada)

Durada: 85 minuts

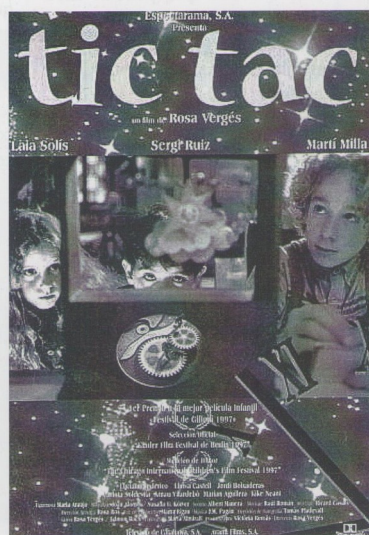
Estat: per a tots els públics, recomanació: 6 - 10 anys

Premis: 1er premi a la millor pel·lícula infantil del Festival de Giffoni 1997

Nominat a millor música original en els premis Goya 1997

On veure-la: prestec de la Biblioteca Xavier Amorós Reus

Contingut – el que explica: Héctor és un nen de deu anys, que juntament amb els seus pares viatja amb tren des de Barcelona a visitar a la seva àvia a França per passar el Nadal junts. Com no té ganes d'aquest viatge, apunta en la seva carta als reis un últim desig: Prefereixo anar a l'eternitat que a França! En la propera estació baixa del tren per lliurar la carta a un rei - i perd el tren. Es troba tot sol i entra al món màgic del nen Bibi i la seva fascinant cadira de rodes, la seva bella germana petita Olivia i el seu pare mut, el guardavies. Per aconseguir anul·lar el desig d'Héctor perquè pugui tornar amb els seus pares, els nens entrenen una aventura que els porta endins dels rellotges de la natu-

(1964) o "El Petit Príncep" en la seva versió del 1974.

Estímul per pensar – perquè veure-la: La pel·lícula és plena de frases que ressonen, una d'elles sedueix a L'Héctor a desitjar anar a l'eternitat on "no hi ha abans ni després". Però molt de compte amb el que desitges: pot tornar-se realitat! El missatge dels segons diu "El temps és el cor de la vida i el cor un rellotge de sang que bateja entre la llum i la foscor". Entre les frases i les imatges

ralesa, de la llar, de l'aigua i dels pobles. Escolten el missatge dels segons i pacten amb el sol i la lluna un eclipsi solar per poder tornar a viure el moment perdut.

Realització – com ho explica: La història es explicada en imatge real (no és dibuix animat). Entrant en l'estació, l'Héctor es submergeix en un món secret, ple de detalls que conviden a explorar, preguntar i jugar. És el lloc de la fantasia enfundat de frases poètiques, objectes perduts i rituals simbòlics. El pare mut és l'acompanyant perfecte, ja que no aconsella ni prohibeix ni comenta, la qual cosa dóna als nens el poder absolut de les seves accions. El sentit de paraules tan abstractes com el temps, el passat i l'eternitat es fa palpable al entrar al món màgic dels rellotges. Els efectes especials estan substituïts per una escenografia fantàstica, pel vestuari i per la direcció artística. Tant segons i minuts com el sol, la lluna, o uns mosques estan personificats per ballarines, i la realització com a musical fa pensar en clàssics del cinema com "Mary Poppins"

sorgeix la certesa d'una interconnexió entre el temps, l'humà i els fenòmens de la naturalesa. Les parts s'ajunten per formar el sencer que es deixa parafrasejar amb la paraula "ritme". En aquest procés el secret, el ritual i la fantasia són imprescindibles. Entre els protagonistes principals no hi ha bo ni dolent (encara que existeix també una bruixa dolenta amb un paper secundari), i un pot arribar a sospitar que tots portem el bé i el dolent i l'extrany a dins. Als pares particularment, la pel·lícula ens convida a canviar la imatge dels nostres fills per tornar a veure'ls com aquests éssers curiosos plens d'energia, possibilitats, idees i emocions que ens sorprenen i animen a viure amb els ulls i el cor obert a les bogeries i maravelles d'aquest món.

Antje Knapp

febrer 2016 - n. 38

25

LA CRIFOLLA

Arts gràfiques sbw

Disseny gràfic
Llibres i revistes
Impressos en general
Servei personalitzat

Av. Marià Fortuny 60-64
REUS
Tel./Fax 977 34 55 63

**Genís Torres Aymamí,
S.L.**

**CONSTRUCCIONS I
OBRES**

Carrer Major, 60
Telèfon 977 815 129
43380 VILAPLANA

Marta C.

Estilista

C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 VILAPLANA